

Suzanne Snow

Een tweede kans in Thorndale

Daisy verhuurt haar huisje in Thorndale aan de stadse Ben.
Brengt de zomerzon hen dichtertot elkaar?

Deel 3 van de *Thorndale*-serie

Vertaald door Textcase

Daisy Lancaster vond het 's zomers niet per se leuk om accountant te zijn, een beroep dat toch al niet echt bij haar vrolijke aard en spontane levensstijl paste. 's Winters vond ze haar werk niet zo vervelend, want dan kon het weer in de Yorkshire Dales nogal guur zijn en was het licht altijd veranderlijk. In die lange, donkere dagen ging het leven gewoon z'n gangetje en als sommige cafés hun deuren sloten en hotels de prijs van een overnachting verlaagden, waagden alleen de stoerste toeristen zich in de buurt.

Maar toen ze op deze prachtige middag in juli terugreed naar haar kantoor en de zon hoog boven de heuvels scheen, leek de vrijheid haar toe te lachen vanuit de schaduwvlekjes onder de bomen. Ze moest zich beheersen om niet naar huis te gaan en het werk voor de rest van de dag op te geven. Ze had veel zelfdiscipline en werkte altijd gedreven en routineus door, en daarom moest ze zichzelf nu tot de orde roepen en zich concentreren op het overleg waar ze net vandaan kwam. Het was fijn dat iemand haar weer bij iemand had aanbevolen, zodat ze een boerenbedrijf aan haar klantenbestand kon toevoegen.

Ze had eigenlijk nooit accountant willen worden, een beroepskeuze waar haar jongere zelf waarschijnlijk niet over had gepiekerd. Met haar talent voor kleurcombinaties en haar neus voor stijl was ze uitgegaan van een carrière in design, tot alles ineens veranderde aan het einde van het tweede jaar van haar opleiding en haar hele leven onverwacht een nieuwe koers nam. Dat ze op haar achttiende al beviel van haar zoon Josh had niet bij haar plan gehoord, maar vanaf het allereerste moment dat dat piepkleine nieuwe mensje in haar armen

lag, had ze zich een leven zonder hem niet meer kunnen voorstellen.

Vanaf dat moment waren zelfstandigheid en vast werk ineens haar hoofddoelen geworden en uiteindelijk was het haar ook gelukt om een eigen zaak op te zetten. Haar bedrijf was gespecialiseerd in boekhouding van boerenbedrijven en grondeigenaren. Daisy had zich gevestigd op het platteland en had daar heel wat vaste klanten, waarvan de grootste ook de eigenaar was van het gebouw waar ze zelf kantoor hield.

Ze was nog maar een paar kilometer bij Thorndale vandaan toen ze de auto resoluut in de richting van het dorp stuurde, waarmee ze, naast een groep voetgangers die de weg overstak, de afslag naar haar kantoor vermeed. Het gebeurde niet vaak dat ze spijbelde van haar werk, maar de gedachte aan een middag in haar nieuwe naaikamer toverde meteen een glimlach op haar gezicht.

Naaïen had Daisy lang geleden al geleerd, maar op dit moment betekende het meer voor haar dan al die jaren geleden. Het proces van verschillende stofjes combineren en er met naaigaren en verschillende steken iets moois en compleet nieuws van maken, was intussen voor haar ongeveer net zo belangrijk als eten of slapen, en had een positiever effect op haar stemming dan wat dan ook. Er was verder niemand in huis die het erg kon vinden als ze geen echte maaltijd kookte en alleen maar wat toast met witte bonen in tomatensaus klaarmaakte, dus had ze een paar rustige, onbezorgde uurtjes in het verschiep.

Ze parkeerde op de oprit, pakte haar laptop en handtas, en stapte uit haar Land Rover. Meteen genoot ze van de warme zonnestralen op haar gezicht. Het huis stond op een hoek waar twee laantjes elkaar kruisten, en toen ze zich herinnerde dat ze de sleutel van de achterdeur niet bij zich had, liep ze over het gazon voor het keukenraam langs naar de voorkant. Ze keek omhoog langs de gevel van haar ouderlijk huis.

Het was een *Georgian* huis met drie verdiepingen en hoge schuiframen, met aan de voorkant een prachtig uitzicht over het dorp,

terwijl je vanaf de achterkant de heuvels kon zien. Het licht veranderde voortdurend door het grillige weer, zodat de aanblik van de natuurstenen muren telkens weer anders was. Van diezelfde stenen liep er ook een laag muurtje om de kleine voortuin heen. Toen Daisy bij de voordeur aankwam, hoorde ze iemand haar naam roepen. Ze keek opzij, zwaaide naar Connie Wells die twee huizen verderop haar huis uitkwam, en liep toen het laantje in, haar buurvrouw tegemoet.

‘Hoi Daisy. Wat ben je vroeg thuis. Ik dacht dat je nog aan het werk zou zijn.’ Connie klonk vrolijk als altijd en gaf Daisy een pakketje aan. ‘Alsjeblieft. Amazon kwam zojuist langs en deze paste niet door jouw brievenbus. Ik stond op de uitkijk, want ik word zo meteen door iemand opgehaald, en toen zag ik opeens dat jij eraan kwam.’

Connie woonde al jaren in het dorp, kende iedereen en kon met bijna iedereen goed opschieten. Daisy was blij met haar vriendschap en behulpzaamheid.

‘Bedankt, Connie. Die is voor Josh, zoals altijd.’ Daisy stopte de doos onder haar arm en bleef nog even staan om een praatje te maken. ‘De postbode mag die pakjes op de veranda achterlaten als er niemand thuis is, maar ik vergeet elke keer dat ik dan de deur van de veranda open moet laten staan. En ja, eigenlijk zou ik ook nog op mijn werk moeten zijn, maar het weer is gewoon te mooi. Bovendien is het vandaag vrijdag.’

‘Dan moet je ook vooral vrij nemen. Dat is toch juist het voordeel als je eigen baas bent?’ Connie schikte even snel de boblijn van haar grijze haren. ‘Over Josh gesproken, heeft hij binnenkort vijf minuutjes tijd om langs te komen? Ik krijg m’n nieuwe iPad niet aan de gang. Ik geef het niet graag toe, maar ik heb echt een korte, simpele uitleg nodig van iemand die weet hoe zo’n ding werkt.’

Connie had zich niet laten overhalen om haar huis te verkopen en bij haar dochter in te trekken, die zo’n vierhonderd kilometer verderop in Suffolk woonde. Ze zei altijd tegen iedereen dat ze hier alles had, op haar familie na, en dat ze juist met FaceTime in elk

geval haar drukbezette kleinkinderen te pakken kon krijgen die ze, als ze in hetzelfde huis zouden wonen, waarschijnlijk juist bijna niet zou zien.

‘Dat kan ik ook wel even uitleggen, als je dat wilt,’ zei Daisy. ‘Ik weet niet of Josh tijd heeft, want hij komt sowieso morgen pas thuis en maandag vertrekt hij alweer.’

‘Het kan wel wachten. Ik vind het ook leuk om hem weer te zien, dus dan is dit een mooi excuus. Hoe bevalt het je trouwens om weer in je ouderlijk huis te wonen? Josh vertelde onlangs dat hij op zolder zijn oude drumstel weer in elkaar heeft gezet.’

‘Het voelt nog wat gek aan, maar het is ook erg fijn.’ Daisy moest er nog even aan wennen, nadat ze jarenlang samen met Josh in het dorp had gewoond. ‘Het was wel aardig van mijn ouders om dit aan te bieden toen ik ons huis zo snel kon verkopen.’

‘Dus ze zijn voorlopig nog niet van plan om uit Canada te vertrekken?’

‘Nee, ik denk dat ze pas in de herfst terugkomen. Nadat Lucy bevallen is. Nu ze allebei met pensioen zijn, grijpen ze hun kans om eens wat langer bij haar te logeren.’

Connies vriendin die haar zou komen ophalen, reed het laantje in en parkeerde langs de stoep. Connie trok het portier open om in te stappen. ‘Daar zullen ze ongetwijfeld flink van genieten. Doe je ze de groeten als je hen spreekt? Het lijkt als de dag van gisteren dat jullie hier nog als kleine meisjes rondrenden en nu wordt je zus ook moeder.’

Daisy zei dat ze de groeten zou doen en beloofde dat ze Josh zou vragen om Connie op te zoeken zodra hij tijd had. Ze namen afscheid en Daisy liep weer terug naar haar voordeur toen haar aandacht even werd getrokken door een gezinnetje dat aan kwam slenteren.

De jonge moeder had haar zoontje aan haar hand en duwde een lege buggy, en de vader liep naast haar met hun dochttertje op zijn schouder. Het meisje kirde en zwaaide met haar knuffelbeer. De ouders keken geïnteresseerd om zich heen, zodat Daisy vermoedde dat ze toeristen waren.

Haar telefoon trilde even omdat er een bericht binnenkwam en ze bleef staan om hem uit haar tas te pakken. De profielfoto van haar vriendin Nina verscheen in beeld en zelfs op het kleine fototje spatte haar energie ervan af. Haar berichtje was zoals altijd bondig. Ze vroeg of Daisy vanavond eerst samen met haar naar de sportschool wilde gaan en daarna bij haar Japans wilde komen eten. Daisy was niet zo'n sportschooltype, maar antwoordde meteen en nam de uitnodiging aan. Ze wist dat Nina haar pas rond zevenen verwachtte en dat ze dus tot die tijd nog kon naaien.

Ze stopte de telefoon terug in haar tas en zag toen een fietser naderen uit dezelfde richting als het gezinnetje, dat inmiddels aan de overkant van haar huis over de stoep liep. De fietser reed hard en stond zelfs op de pedalen. Opeens slaakte het kleine meisje op haar vaders schouders een gillette en gooide haar knuffelbeer met een boogje op straat. In een oogwenk trok het kleine jongetje zijn hand los uit die van zijn moeder en sprong achter het beertje aan de straat op.

Voor Daisy leek alles wel in slow motion te gebeuren. De vrouw schreeuwde, en duwde de buggy opzij om achter het jochie aan te gaan. De vader zakte snel door zijn knieën om zijn zoontje nog vast te pakken, maar hij moest voorzichtig zijn omdat anders het meisje van zijn schouders zou vallen. Daisy begon te rennen met haar tassen nog in haar handen en het pakketje nog onder haar arm geklemd.

Maar ze waren allemaal te traag. De fietser had maar een fractie van een seconde om te remmen voordat hij het jongetje zou raken. Daisy zag dat hij een ruk aan zijn stuur gaf en met piepende banden rakelings langs het jongetje naar de andere weghelft vloog. Het jongetje werd intussen door zijn moeder weer veilig naar de stoep getrokken.

De fietser had het jongetje weten te ontwijken en deed nu zijn uiterste best om zelf overeind te blijven, maar hij was compleet uit evenwicht en uit koers geraakt. Daisy hapte naar adem van schrik toen hij slappend de weg af en de stoep op schoot. Hij klapte tegen

het lage muurtje van haar tuin en zijn fiets kwam boven op hem terecht. Gedurende een paar angstaanjagende seconden was het stil en toen begonnen de twee kinderen te gillen. Na een vluchtige blik zag Daisy dat de kleintjes alleen geschrokken waren, dus liet ze haar tassen en het pakje vallen en knielde ze naast de fietser.

‘Niet bewegen. Blijf stilliggen tot we je fiets van je af hebben getild, want misschien ben je wel ernstig verwond. Waar heb je pijn? Bij je heupen? En heb je nog gevoel in je armen en benen?’

Haar woorden buitelden over elkaar heen en ze maakte zich zorgen omdat hij niet reageerde, maar half zittend, half liggend tegen het muurtje hing. Ze kon zijn ogen niet zien vanwege zijn reflecterende zonnebril, maar hij kreunde en was dus niet bewusteloos. Waarschijnlijk moest hij gewoon even bij zijn positieven komen. Voorzichtig probeerde ze de fiets van hem af te tillen en hoopte maar dat ze hem verder geen pijn zou doen. Het bloed dat langs zijn linkerwang zijn baardje in droop, baarde haar zorgen en ze zag dat ook zijn armen en benen onder de schaafwonden zaten. In zijn huid zaten grind en steentjes gedrukt. Bij zijn linkerschouder zat een flinke scheur in zijn strakke t-shirt.

‘Kun je me wel horen? Hallo?’

‘Er is niks aan de hand. Je kunt gewoon ophouden met dat zenuwachtige gedoe,’ zei hij kortaf. Hij zette zijn polaroid zonnebril af en keek toe hoe ze zijn fiets van hem af probeerde te krijgen. ‘Laat maar. Je maakt het alleen maar erger. Ik kan het zelf wel.’

Geërgerd gooide hij zijn zonnebril naast zich op de grond en Daisy wist niet zeker of hij alleen baalde van de valpartij of ook van de manier waarop zij hem probeerde te helpen. De geschrokken vader van de jonge kinderen was intussen overgestoken en kon de fiets gemakkelijker wegtillen, dus deed Daisy een stap achteruit. Ze vroeg zich af of ze een ambulance moest bellen.

‘Het spijt me heel erg,’ zei de vader tegen de fietser met een vluchtige blik in Daisy’s richting. ‘Het ging ook allemaal zo snel. Gaat het wel goed?’

‘Ja prima.’

De fietser leek zich al net zo afwerend tegen de vader te gedragen, maar doordat hij zijn fietshelm nog op had, konden ze zijn gezichtsuitdrukking niet goed zien. Hij keek om de benen van de man heen naar de kinderen die nog steeds aan het huilen waren.

‘Gaaf het wel goed met die kleintjes?’ Hij keek even omhoog naar de vader, die knikte en nu opgelucht zuchtte.

‘Ja, dank je. Ze zijn ongedeerd. Ik schrok me kapot toen ik Isaac de straat op zag rennen en ik te laat was om hem nog vast te pakken. We hadden je ook niet aan horen komen en jij had waarschijnlijk ook niet met zoiets rekening gehouden, want het is hier verder zo rustig.’

De fietser bevoelde allebei zijn schouders en krabbelde toen langzaam overeind. Daisy stak weer behulpzaam haar handen naar hem uit, maar hij bleef even voorovergebogen stilstaan met zijn handen op zijn knieën om op adem te komen. Er bleven druppeltjes bloed op de stoep vallen. Kennelijk had hij gemerkt dat ze dichterbij gekomen was, want zonder op te kijken stak hij een hand op om aan te geven dat ze hem met rust moest laten. Daarna ging hij rechtop staan, nog steeds met een grimas op zijn gezicht. Ze zuchtte van opluchting toen ze begreep dat hij zich niet ernstiger verwond had.

‘Zeg, over je fiets.’ De vader stond er schutterig bij en haalde zijn portemonnee en zijn mobiel tevoorschijn. ‘We willen natuurlijk graag de kosten betalen als er iets gerepareerd moet worden. Als Isaac niet de straat op was gerend, dan -’

De fietser schudde zijn hoofd om het aanbod af te wimpelen, maar hield daarmee op toen het bloed daardoor sneller over zijn wang begon te stromen. ‘Dat is niet nodig. Bedankt voor het aanbod.’ Hij veegde het bloed van zijn wang en voelde voorzichtig aan de wond. ‘Ik reed waarschijnlijk ook gewoon te hard. Dat spijt me. Ik had natuurlijk op tijd moeten kunnen remmen. We zijn er allemaal goed van afgekomen, dus laten we dit gewoon als wijze les zien, dan kunnen we allemaal weer verder.’

Met een laatste opgeluchte blik naar Daisy liep de vader terug naar zijn gezin en tilde het jongetje op terwijl de moeder het meisje in de

buggy zette. Ze liepen weer verder en zwaaiden nog een keer toen ze bij het dorpsplein aankwamen.

Daisy bleef alleen achter met de fietser, die er volgens haar helemaal niet goed van afgekomen was en met zijn wond op zijn wang en de schaafwonden zeker niet zomaar kon wegfietsen. Hij zette zijn fiets overeind, maar bleef haar negeren, dus legde ze voorzichtig haar hand op zijn arm om duidelijk te maken dat hij niet weg moest rijden. Ze merkte dat hij verstarde.

‘Ik denk echt dat er iets aan die wonden moet gebeuren voor je weer verder kunt.’ Ze wees naar het huis. ‘Ik woon hier, dus je kunt gewoon even mee naar binnen komen, dan kan ik ze schoonmaken. Als je dat niet wilt, moet ik toch echt 112 bellen.’

Uiteindelijk knikte hij met tegenzin en veegde hij zijn handen af aan zijn kapotte T-shirt. Hij maakte het bandje van zijn helm los en zette hem voorzichtig af, waarna hij Daisy voor het eerst echt aankeek.

Op slag dacht ze helemaal niet meer aan jodium of pleisters en bleef ze hem aankijken terwijl ze een van haar goudblonde lokken aan de kant streek die de warme zomerwind voor haar gezicht had laten dansen.

De man was lang, goed gebouwd en zijn bemodderde zwarte wielrenbroek zat strak om zijn gespierde bovenbenen. Haar blik dwaalde naar het gat in zijn grijze T-shirt, bij zijn schouder, waar ook een flinke schaafwond te zien was. Zijn kastanjebruine haren vielen tot aan het kraagje van zijn wielershirt. Waar zijn helm had gezeten, was zijn haar vochtig en donker.

Zijn heldere, groene ogen werden omrand door wimpers die zo afstaken dat het leek alsof ze getekend waren, en door zijn ietwat brede neus kwam hij krachtig en ongecompliceerd over. De vorm van zijn lippen kon ze niet goed beoordelen, want die hield hij door zijn ongeduld stevig op elkaar geperst en ze waren sowieso lastig te zien door zijn baard, die een slagje donkerder was dan zijn haarkleur, met hier en daar een grijs haartje.

Maar het was de uitdrukking in zijn ogen die ervoor zorgde dat ze niet van hem weg kon kijken. Hij had een afstandelijke en vermoeide maar tegelijkertijd alerte blik, alsof hij alles uit zijn omgeving in zich opnam, maar er niets bij voelde. Daisy wilde er het liefst meteen voor zorgen dat die blik verdween en dat hij weer echt in het hier en nu zou zijn. Ze wist namelijk zeker dat zijn gezichtsuitdrukking niets met de val te maken had, maar met iets groots wat hij had meegemaakt voordat zij elkaar op deze dag voor het eerst hadden ontmoet.

Geschrokken beseftte ze dat ze hem had staan aangapen. Ze pakte snel haar spullen bij elkaar en raapte ook zijn zonnebril op die ze hem aangaf. Hij haalde lichtjes zijn schouders op wat blijkbaar moest doorgaan voor bedankje, liet de zonnebril in zijn helm vallen en pakte het stuur van de fiets die tegen het muurtje stond. Ze draaide zich om, liep snel haar tuinpad op en terwijl ze haar sleutels uit haar tas viste, voelde ze dat hij dicht achter haar liep.

De fietser zette zijn spullen tegen de muur van het huis en intussen maakte Daisy de deur naar de veranda open. Ze liep langs de twee potten met geraniums die ze steeds vergat te begieten en de antieke kapstok die er al had gestaan toen haar ouders het huis dertig jaar geleden hadden gekocht. Ze maakte de voordeur open en legde haar tassen en het pakketje op het tafeltje in de hal. Omdat de fietser vlak achter haar liep, voelde het huis ineens een stuk kleiner aan en opeens vroeg ze zich af of het wel verstandig was geweest om hem binnen te vragen.

‘Het is deze kant op.’ Daisy gebaarde naar het einde van de gang en hoorde achter zich het tikken van zijn fietsschoenen tegen de vloer. De keuken was al jaren niet meer opgeknapt, maar zij vond de sfeer lekker ouderwets vanwege het eikenhouten dressoir en het roomkleurige Aga-fornuis met een oude gezellige leunstoel ernaast. Rondom de grote eettafel stonden zes sjofele stoelen. Vroeger aten ze hier met het hele gezin en Daisy had er ook ooit huiswerk aan gemaakt, het ideale plekje om iets te snoepen van het lekkers dat in de oven stond te bakken.